

Fővárosi Munkaügyi Bíróság
22. M. 2955/2008/3.

ORFK HUMÁNIGAZGATÁSI SZOLGÁLAT	
Nyugdíjmegállapító Osztály	
72-56/2008/9	2008. 29
33	határozat
9	1240.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság

a perben személyesen eljárta dr. [redacted] (3525. Miskolc, [redacted]) felperesnek,

a dr. Horváth Sándor Ágoston jogtanácsos (alperes címén) által képviselt ORFK Humánigazgatási Főosztály Nyugdíjmegállapító Osztály (1903. Budapest, Pf. 314.) alperes elleni nyugdíjmegállapító határozatok felülvizsgálata iránti perében meghozta az alábbi:

í t é l e t

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincsen.

I n d o k o l á s

A bíróság a peres felek előadása, és a csatolt iratok alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes részére az alperes 2008. február 22-én kelt határozatával szolgálati nyugdíj rögzítéséről intézkedett, ennek indokolása szerint a felperes a Hszt. 182. §. (8) bekezdése alapján jogosultságot szerzett a szolgálati nyugdíj összegének hivatalból történő megállapítására, annak folyósítása nélkül. A felperes elismert szolgálati ideje 25 év.

Az alperes 2008. február 27-én kelt határozatával pedig a felperes szolgálati nyugdíj megállapításáról rendelkezett, e szerint a felperes szolgálati viszonya 2007. december 30-án nyugállományba helyezéssel megszűnt, a felperes elismert szolgálati ideje 27 év. A határozat indokolása tartalmazta azt is, hogy milyen összegszerűségek figyelembevételével került kiszámításra a felperes nyugdíjának összege, amely folyósítására jogosult, ez 142.045,- Ft.

A felperes fellebbezése folytán eljárta alperesi II. fokú szerv 2008. április 25-én meghozott határozatával a felperesi fellebbezést elutasította és az alperesi szolgálati nyugdíj

rögzítéséről és szolgálati nyugdíj megállapításáról szóló határozatokat helybenhagyta.

A felperes kereseti kérelmében megkifogásolta mind a szolgálati nyugdíj rögzítéséről mind a szolgálati nyugdíj megállapításáról rendelkező határozatokat. Az előbbivel kapcsolatban kifejtette azon álláspontját, hogy az alperes jelentős késedelemmel hozta meg ezt a határozatot, ezért az jogszabályellenes, illetve arra is hivatkozott, hogy miután 2007. évben történt meg a 25 éves jubileumi jutalom kifizetése, ezért nem a szolgálati nyugdíj rögzítéséről, hanem a szolgálati nyugdíj megállapításáról szóló határozatban kellett volna figyelembe venni ezen kifizetést illetve összegszerűséget. Kifejtette azon álláspontját is, hogy miután a szolgálati viszonya 2007. december 30-ával szolgálati nyugállományba helyezéssel szűnt meg, ezért nem volt jogosult az alperes arra, hogy a szolgálati nyugdíj rögzítéséről ezt követően intézkedjen, mivel ekkor már nem volt hivatásos állományú. Kereseti kérelmében kérte a szolgálati nyugdíj rögzítéséről szóló határozatra nézve annak megállapítását, hogy az törvénysértő és kérte annak hatályon kívül helyezését, illetve a szolgálati nyugdíj megállapításáról szóló határozat hatályon kívül helyezését is kérte és utasítását az I. fokon eljáró szervnek, hogy új határozatot hozzon, oly módon, hogy a 25 éves jubileumi jutalom a nyugdíj összegének meghatározásánál figyelembe legyen véve.

Az alperes kérte a kereset elutasítását, álláspontja szerint mind a rögzített nyugdíjról mind a szolgálati nyugdíjról szóló határozatok a jogszabálynak megfelelőek, a 25 éves jubileumi jutalom beszámításával kapcsolatban hivatkozott a Hszt. 183. §. (1) bekezdésére.

A peres feleknek a pervittel kapcsolatban költségigényt nem terjesztettek elő.

A felperesi kereset az alábbiak miatt megalapozatlan:

A rendelkezésre álló határozatok szerint a felperes vonatkozásában az alperes egyrészt intézkedett a szolgálati nyugdíj rögzítéséről, másrészt a szolgálati nyugdíj megállapításáról. A felek egyező előadása volt, hogy a felperes 2007. december 30-ával nyugállományba ment, szolgálati viszonya ezen a jogcímen került megszüntetésre a Hszt. 56. §. (2) bekezdés a., pontja alapján.

Peradat az is, hogy a felperes szolgálati idejét jelentősen befolyásolta az, hogy időközben perek voltak folyamatban amelyek a szolgálati idő számításával kapcsolatban módosították a szolgálati idő kezdő időpontját, utal itt a bíróság arra, hogy a szakközépiskolai tanulmányi idő beszámításáról intézkedett az illetékes munkaügyi bíróság illetve ezzel kapcsolatban meghozta jogerős döntését.

Az alperes ezeket a változásokat figyelemmel kísérve illetve ezzel kapcsolatban az eljárási rendet lefolytatva intézkedett 2008. február 22-én a szolgálati nyugdíj rögzítéséről, és ebben megállapította, hogy a felperes 25 év szolgálati időt szerzett.

A szolgálati nyugdíj megállapításáról szóló határozat pedig már azt az állapotot vette figyelembe amely szerint a felperes elismert szolgálati ideje 27 év a fentiek szerinti szakközépiskolai tanulmányi idő figyelembevételével.

A Hszt. 182. §. (8) bekezdése szerint a hivatásos állomány azon tagjának, aki a szolgálati nyugdíjra jogosultsághoz szükséges, az (1) bekezdésben meghatározott 25 év tényleges szolgálati időt megszerzi, a szolgálati nyugdíja összegét – annak folyósítása nélkül hat hónapon belül – hivatalból meg kell állapítani.

Nem vitatott és e vonatkozásban az alperes sem tett ellentétes nyilatkozatot, hogy ezen

törvényi rendelkezés alapján elkésetten került sor a felperes szolgálati nyugdíjának rögzítésére. Azonban a bíróság ezen elkésettséget nem olyannak tekintette, hogy ennek alapján a határozat hatályon kívül helyezésére lenne ok és indok, mivel annak elkésettsége nem olyan súlyos jogsértés amely miatt ezen intézkedést meg kellett volna hozni. Ahogy a bíróság a fentiekben már utalt rá a felperes szolgálati idejének mértékét jelentősen befolyásolta az, hogy az említett per vagyis a szakközépiskolai tanulmányi idő beszámíthatósága tekintetében milyen döntés születik a bíróságon. Miután a teljes szakközépiskolai idő beszámítását elrendelte a bíróság, ennek megfelelően kellett az alperesnek is a szükséges intézkedéseket meghoznia. A felperes szolgálati idejének kezdő időpontja ezen tanulmányi idő időtartamával korábbi időpontra datálódott, és ennek alapján kellett az alperesnek azt figyelembe vennie, hogy a felperes mikor szerez jogosultságot a 25 éves jubileumi jutalomra. Tehát a szakközépiskolai tanulmányi idő beszámításával a felperes már 2005-ben jogosulttá vált a 25 éves jubileumi jutalomra, de a bírósági eljárások és a szolgálati idő újbóli számítása miatt ennek kifizetésére csak 2007-es évben került sor.

A fenti tény befolyásolja a felperes szolgálati nyugdíj megállapításáról rendelkező határozatot is, mivel az alperes az összegszerűségénél nem vette figyelembe a 2005-ben esedékes de 2007-ben kifizetett 25 éves jubileumi jutalom összegét. Ezen utóbbi vonatkozásában a bíróság hivatkozik a Hszt. 183. §. (1) bekezdésére amely szerint a szolgálati nyugdíj összegét a szolgálati viszony megszűnését közvetlenül megelőző 365 nap alatt a szolgálati viszony keretében elért, a kifizetés időpontjában hatályos jogszabályok szerint nyugdíjjárulék alapjául szolgáló illetménynek és illetmény jellegű juttatásoknak az elért jövedelemből levont egészségbiztosítási járulék, nyugdíjjárulék, magán- nyugdíjpénztári tagdíj, valamint munkavállalói járulék összegével, továbbá a fennmaradó összegre képzett személyi jövedelem adó összegével csökkentett összege havi átlaga alapján kell megállapítani.

A jelen bíróságnak az a határozott álláspontja, hogy a fenti normaszövegben az „elért” szó nyelvtanilag annak leírásaként értelmezhető, hogy valaki számára valamilyen juttatásra való jogosultság megnyílik, azaz eléri a jogosultságot, ezért az alperes helyesen járt el akkor amikor a 25 éves jubileumi jutalom összegét a nyugdíj megállapításakor nem vette figyelembe, mivel arra a jogosultságot a felperes 2005-ben szerezte meg, nem vitatottan azt, hogy 2007-ben történt meg ennek a kifizetése.

A bíróság a fentiek szerint a felperesi keresetet elutasította, megjegyzi a bíróság azt is, hogy az alperesi képviselőt jelezte a bíróság részére, hogy a felperes figyelmét felhívták arra amennyiben a szolgálati ideje a jogerős bírói ítélet alapján ismételt módosításra kerül, abban az esetben a nyugdíj számítására mely rendelkezések lesznek irányadóak.

A pernyertes alperesnek perköltségigénye nem volt, így arról a bíróságnak rendelkeznie sem kellett.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. §. (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2008. október 15.

dr. Matók Ágnes sk.
eljáró bíró

A kiadmány hitelesül:

